

ἍΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΆΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΑΣ ΑΝΔΡΩΑΣ ΜΟΝΗΣ
ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΙΟΥΣΤΙΝΗΣ ΦΥΛΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

• ΕΤΟΣ ΔΗ΄ • ΤΟΜΟΣ ΙΔ΄ • ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2005 • ΤΕΥΧΟΣ 327 •

ΚΩΔΙΚΟΣ 4252

ISSN 1108-4030

Περιεχόμενα

- Το θεϊον Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως
καὶ ὁ ἐνυπόστατος φωτισμὸς τῆς καρδίας μας 201
- Ἱεραποστολικά σημειώματα καὶ στιγμιότυπα 204
- Ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς ἱεροὺς τόπους 205
- Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς του
στὴν αἰωνιότητα, † Μητροπολίτου Φιλαρέτου 206
- Ἑορταὶ καὶ Πανηγύρεις 208
- Περὶ Θ. Λειτουργίας, Θ. Εὐχαριστίας καὶ Ἱερωσύνης 210
- Ὁ Νεοημερολογιτικὸς Ἀντι-οικουμενισμὸς -
Ἡ πρόσφατος ἀνανέωσις ἐνὸς ἀντιφατικοῦ κινήματος 212
- Ἀπὸ τὰ Θαύματα τῶν Ἁγίων τῆς Μονῆς μας 215
- «Ἐἶπε Γέρων» - «Πῦρ γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀναξίους φλέγον» 216

Βιβλιοπαρουσιάσεις

† Πρωτ. Θεοδώρου Ζήση, «Τὰ Ὅρια τῆς Ἐκκλησίας
Οἰκουμενισμὸς καὶ Παπισμὸς»

Φωτογραφία ἐξωφύλλου:

Ὁ Προφήτης Ἡλίας. Φορητὴ Εἰκόνα
ἐκ τοῦ Ἁγιογραφείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς μας (2005).

Φωτογραφία ὀπισθοφύλλου:

Τὸ Ἰ. Μετόχιό μας τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος
στὴν Νεοκαισάρεια Πιερίας.

ΑΓΙΟΣ ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδίδεται τῇ εὐλογία καὶ φροντίδι τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς,
Πατρὸς δὲ καὶ Καθηγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, κ. ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ

• Ἰδιοκτήτης: Ἱερά Μονὴ Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς. • Ἐκδότης - Διευθυντής:
Ἀρχιμανδρίτης Κυπριανὸς Ἀγιοκυπριανίτης. • Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς. • Τηλέφωνο Ἰ. Μονῆς:
210 2411380. • Telefax: 210 2411080. • E-mail: Kyprianos@hol.gr • Ἰστοσελίδα στὸ Διαδίκτυο:
www.synodinresistance.gr • Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γ. Κουκουδάκης, Βουλγαροκτόνου 40, τηλ.:

Τὸ θεῖον Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως καὶ ὁ ἐνυπόστατος φωτισμὸς τῆς καρδίας μας

*Ἰερὰ ανάβασις στὸ νοητὸ ὄρος Θαβῶρ με ὁδηγὸ τὸν
ἐπόπτη τῆς θείας Μεγαλειότητος Ἅγιο Ἀπόστολο Πέτρο**

«Σὺν Αὐτῷ ὄντες ἐν Ὅρει τῷ Ἁγίῳ» (Β΄ Πέτρ. α΄ 18)

α. Ἄπαντες «ἰσότιμοι» κατὰ τὴν Πίστιν

Ο Ἅγιος Ἀπόστολος Πέτρος, ὡς γνήσιος πνευματικὸς Ποιμὴν, ἀπευθύνεται μὲ τις θεόπνευστες Ἐπιστολές του πρὸς τοὺς Χριστιανούς, μὲ σκοπὸ νὰ ἀναβιβάσῃ τὸ φρόνημά τους πολὺ ὑψηλά, σὲ ἓνα ἄλλο νοητὸ Θαβῶρ, ὥστε νὰ γίνουν καὶ αὐτοὶ «ἐπόπται τῆς μεγαλειότητος» τοῦ Σωτῆρος μας Χριστοῦ.

Ὁ τρόπος, τὸν ὁποῖο χρησιμοποιοῦν ὁ Κορυφαῖος, προκειμένου νὰ μᾶς ἀναβιβάσῃ, εἶναι γνήσια ποιμαντικὸς: γνωρίζει ὅτι ἀπευθύνεται σὲ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι εἶναι ἀκόμη «ἀρχαριοὶ καὶ ἀτελεῖς» καὶ «δὲν ἔχουν ἀξιώθῃ τοῦ ἐν καρδίᾳ νοεροῦ φωτισμοῦ»: ἐπομένως, ἀπαιτεῖται ἡ συνεχῆς φυγάδευσις ἀπὸ τὸν νοῦ τους τῆς λήθης καὶ ἀγνοίας, διὰ μέσου τῆς ἐν Χριστῷ μνήμης καὶ γνώσεως, ὥστε ἀποτινάξοντες τὴν ραθυμία, νὰ ἀρχίσουν τὴν ἱερὰν ἀνάβασιν.

«Οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς αἰεὶ ὑπομνησκῆναι περὶ τούτων» «δίκαιον ἡγοῦμαι διεγείρειν ὑμῶν τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν ἐν ὑπομνήσει».

Μία πρώτη ἰσχυρὰ ὠθησις πρὸς τὰ ἄνω δίδεται ἀπὸ τὸν Κορυφαῖο, ὅταν μᾶς ὑπενθυμίξῃ καὶ διαβεβαιώσῃ, ὅτι

εἴμεθα «ἰσότιμοι» πρὸς τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους ὅσον ἀφορᾷ τὴν «Πίστιν», ἡ ὁποία μᾶς παρέχει τὰ ἴσα προνόμα καὶ τὴν ἴσην τιμὴν:

«τοῖς ἰσότιμον ἡμῖν [τοῖς Ἀποστόλοις] λαχοῦσι πίστιν».

Ἡ ζῶσα καὶ ἐνεργὸς Πίστις καθαρίζει τὶς καρδιές καὶ ἐνώνει μὲ τὸν Σωτῆρα μας Χριστὸ τόσο τοὺς ἀπλοῦς καὶ ἀσήμους πιστοὺς, ὅσο καὶ τοὺς περιβλέπτους καὶ ἐπισήμους.

Ἄπαντες οἱ Χριστιανοὶ ἔχουμε ἀξιώθῃ τῆς ὑψίστης δωρεᾶς νὰ λάβουμε «μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀναγέννησιν» καὶ ἔχουμε γίνεи «τέκνα Θεοῦ».

«Οἱ Χριστιανοί, ἐπειδὴ ἀπὸ ἓνα καὶ τὸν αὐτὸ Πατέρα γεννῶνται, τὸν Θεόν· καὶ ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Μητέρα, τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ ἀπὸ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μήτραν, τὴν ἁγίαν Κολυμβήθραν· διὰ τοῦτο ὅλοι ὁμοῦ ἔχουν ἓνα εἶδος, καὶ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν λαμβάνουν μορφήν», καὶ ἐπομένως εἶναι «ἰσότιμοι» κατὰ τὴν Πίστιν.

Παρηγορεῖ λοιπὸν μεγάλως ὁ Κορυφαῖος τοὺς εἰσέτι «ἀρχαριοὺς καὶ ἀτελεῖς» πιστοὺς, προκειμένου νὰ τοὺς ἀφυπνίσῃ ἀπὸ τὴν ραθυμία καὶ νὰ τοὺς ἐλκύσῃ πρὸς τὰ ὑψηλότερα, διότι

«καθὼς εἶναι ἰσότιμοι μὲ αὐτὸν κατὰ τὴν Πίστιν, ἔτσι θέλουν γίνεи καὶ ὅμοιοι

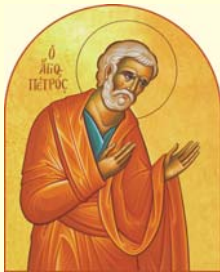
Εἰς τὴν δόξαν, ἀνίσως καὶ ἀγαπήσουν τὸν Χριστὸν μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον τῆς Πίστεως, ἰποῦ καὶ αὐτὸς Τὸν ἠγάπησεν».

Ἡ ἱερὰ Πίστις, ἃν καὶ δίδεται «ἰσοτιμῶς», ὅμως αὐξάνεται ἢ ὀλιγοστεύει·

«αὐξάνει μὲν καὶ μεγαλύνεται ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους καὶ τελείους καὶ ὑψηλὴν πολιτείαν ἔχοντας Χριστιανούς· ὀλιγοστεύει δὲ ἐκ τοῦ ἐναντίου καὶ σμικρύνεται ἀπὸ τοὺς ὀλιγοπίστους Χριστιανούς, τοὺς ἔχοντας φρόνημα γήινον καὶ χθαμαλόν».

6. «Ὡς λύχνος φαίνον

ἐν ἀύχηρῷ τόπῳ»

Πῶς ὅμως, Ἅγιε Ἀπόστολε Πέτρε, θὰ ὑψωθοῦμε ἀπὸ τὸ γήινο καὶ χθαμαλὸ φρόνημα, ὥστε νὰ αὐξηθῆ μέσα μας ἡ καθαρ-

τική καὶ φωτιστική καὶ θεωτική Πίστις;

Ὁ Κορυφαῖος μᾶς ὑπενθυμίζει τώρα τὴν ἀποκαλυπτική ἐμπειρία, τῆς ὁποίας ἀξιώθηκε στὸ Θαβώριον Ὅρος καὶ τοιουτοτρόπως μᾶς ὠθεῖ ἀκόμη ὑψηλότερα.

«Ἐπόπται γενηθέντες τῆς Ἐκείνου Μεγαλειότητος», «σὺν Αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ Ὅρει τῷ Ἁγίῳ»... Εἶδαμε στὴν θεία Μεταμόρφωσι νὰ λάμπουν τὰ ἱμάτια τοῦ Δεσπότη μας Χριστοῦ ὡσάν τὸ φῶς!... Εἶδαμε τὸν Σωτῆρα μας μέσα στὴν θεϊκὴ δόξα Του, «ἀναβαλλόμενον φῶς ὡς ἱμάτιον»!...

Βεβαίως, οἱ ὑλικοὶ καὶ κτιστοὶ ὀφθαλμοί μας, ἐπεξηγεῖ ὁ Κορυφαῖος, εἶδαν στὸ Θαβώρ τὸ ἄκτιστον Φῶς τῆς Θεότητος, τὸ ὁποῖο ἄστραψε παραδόξως διὰ μέσου τῆς κτιστῆς ἀνθρωπίνης φύσεως τοῦ Κυρίου μας· ὅμως, δὲν εἶδαν τὸ αὐτὸ Φῶς ἀπλῶς καὶ μόνο μὲ τὴν φυσικὴ τους δύναμι, ἀλλ' ἀφοῦ ἐνισχύθηκαν «διὰ τῆς ὑπερφυσικῆς χάριτος καὶ δυνάμεως τοῦ Θεοῦ».

Τώρα λοιπόν, εἶναι «βεβαιότερος ὁ προφητικὸς λόγος»... Καὶ «ἐν ὄσῳ εἴσθε ἀρχάριοι καὶ ἀτελεῖς, καὶ δὲν ἠξιώθητε τοῦ ἐν καρδίᾳ νοεροῦ φωτισμοῦ», εἶναι καλὸ καὶ ὠφέλιμο νὰ προσέχετε στοὺς προφητικοὺς λόγους...

Αὐτοί, ἃν καὶ ἀνώτεροι τοῦ Νόμου, εἶναι ὅμως κατώτεροι τοῦ Εὐαγγελίου, γι' αὐτὸ φωτίζονται μὲν τὶς καρδιές σας καὶ τὶς βεβαιώνουν στὸ κατὰ Χριστὸν Μυστήριον, ἀλλὰ ἀμυδρῶς... Ἐν τούτοις, εἶναι ἀρκετὸ πρὸς τὸ παρόν, τώρα ποὺ εἴσθε ἀκόμη «ἀρχάριοι», αὐτὸ τὸ φῶς τῆς Πίστεως... Ἄς προσέχετε εἰς αὐτὸ, «ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν ἀύχηρῷ τόπῳ».

Καὶ ὅμως, τοῦτο πρέπει νὰ αὐξηθῆ καὶ μεγαλυνηθῆ!...

γ. Ἡ θεωτικὴ «ἀνατολή»

ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν

Ἔως πότε, Κορυφαῖε, θὰ προσέχουμε στὸν ἀτελεῖ «προφητικὸν λόγον»;

Ὅχι πάντοτε, μᾶς παρηγορεῖ καὶ ἐνισχύει ὁ θεὸς Πέτρος, οὔτε σὲ ὅλη σας τὴν ζωή... Ἄλλ' «ἕως οὗ Ἡμέρα διανύσῃ καὶ Φωσφόρος ἀνατελεῖ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν»... Ἔως ὅτου ἡ νοητὴ Ἡμέρα καὶ ὁ Φωσφόρος Χριστὸς καὶ Σωτῆρας μας «ἀνατελεῖ μυστικῶς μέσα εἰς τὰς καρδίας σας, διὰ τοῦ φωτισμοῦ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Τότε, «αὐτὸς ὁ τοῦ Νόμου Δοτῆρ καὶ τῶν Προφητῶν Δεσπότης, ὁ τὰς Προφητείας ἐμπνεύσας εἰς τοὺς Προφήτας, αὐτὸς, λέγω, ἐνοικεῖ διὰ τῆς Χάριτος καὶ τοῦ θείου Φωτός Του μέσα εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, καὶ διδάσκει ὑμᾶς μυστικῶς, ὅσον εἶναι χωρητὸν, οὐ μόνον τὸ τῆς Ἐνσάρκου Οἰκονομίας Μυστήριον, ἀλλὰ καὶ ἄλλα Δόγματα τῆς ὑψηλῆς Θεολογίας μυστικὰ καὶ ἀπόρητα, καὶ πληροφορεῖ ὑμᾶς καὶ ποιεῖ βεβαιοπίστους...»!...

Ἦδη, ὁ μυστολέκτης καὶ φιλότεκνος

Ποιμὴν μᾶς ἔχει ἀναβιδιάσει στὴν κορυφή καὶ ἀκρόωρεια τοῦ Θαβώρ!

Καὶ πῶς, Κορυφαίε, προξενεῖται στὴν καρδιά μας αὐτὸς ὁ ξενήκουστος καὶ ὑπερφυσικὸς φωτισμὸς τοῦ θείου Παρακλήτου; Πῶς πρέπει νὰ ἀρχίσουμε; καὶ ποιά εἶναι ἡ συνέχεια; Καὶ πῶς ὁλοκληρώνεται αὐτὴ ἡ ἱερὰ ἐργασία;

«Πρῶτον», λέγει ἡ ἱερὰ Κορυφή, «προξενεῖται, διὰ τῆς ἐργασίας ὄλων τῶν ζωοποιῶν καὶ θεουργῶν τοῦ Κυρίου ἐντολῶν».

«Δεύτερον», συνεχίζει, «διὰ τῆς ἀποκτήσεως ὄλων τῶν ἀρετῶν, τὸσον τῶν Πρακτικῶν, ὅσον καὶ τῶν Θεωρητικῶν, μάλιστα δὲ καὶ ἐξαιρέτως, διὰ τῆς ἐν καρδίᾳ μελετωμένης νοερᾶς καὶ ἀδιαλείπτου Προσευχῆς, τῆς μετὰ πενθικῆς διαθέσεως γινομένης».

Μὲ ὅλα αὐτά, «καὶ μάλιστα διὰ τοῦ πένθους καὶ τῶν δακρῶν, καθαρίζεται ἡ καρδιά καὶ ὅλος ὁ ἐσωτερικὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὶς προλήψεις καὶ ἀπὸ τὰ πάθη, τὸσον τὰ σωματικὰ, οἷον λαίμαργίας, φιληδονίας, φιλοσαρκίας καὶ τῶν ἄλλων, ὅσον καὶ ἀπὸ τὰ ψυχικά, οἷον οἰήσεως, κενοδοξίας, ἀπιστίας, δειλίας καὶ τῶν ἄλλων».

Ἄπαιτεῖται ὁμως καὶ περαιτέρω σύντονος ἐργασία, διότι μετὰ τὴν κάθαρσιν τῆς καρδίας ἀπὸ τὰ δεινὰ αὐτὰ πάθη,

«τότε σπουδάζει ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀποκτήσῃ καὶ τὴν χρυσοῦν σειρὰν τῶν θεοειδῶν ἀρετῶν τὴν τῶν λογισμῶν εἰρήνην, ἥτις εἶναι χωρητικὸν τῶν χαρισμάτων δῶρον τὴν ταπεινώσιν, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κτιζομένην τὴν πραότητα, τὴν φιλαδελφίαν, καὶ τὴν κορυφὴν τῶν ἀρετῶν ἀπασῶν, τὴν ἀγάπην».

Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ Χριστιανός, «ὅσο γίνεται φωτεινότερος μὲ τὰ τοῦ φωτὸς ἔργα του, καὶ ὅσον πλησιάζει πρὸς τὸ ἀληθινὸν καὶ πρῶτον Φῶς τὸν Θεόν»,

καθαριζόμενος συνεχῶς «ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας» διὰ τῆς μεταλήψεως τῶν Ἁχράντων Μυστηρίων «μετὰ φόβου καὶ συντετριμμένης καρδίας», τόσο καὶ ὁλοκληρώνει τὸ ἐπίπονο στάδιο τῆς καθαρτικῆς ἀναβάσεως, ὁπότε

«ὁ νοῦς αὐτοῦ ἔχει ἐπιστρέψει, ὄχι μόνον αὐτὸς εἰς τὸν ἑαυτὸν του διὰ τῆς ἐν καρδίᾳ νοερᾶς ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλας τὰς ἄλλας δυνάμεις τῆς ψυχῆς ἔχει ἐπιστρέψει εἰς τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ἔχει κάμει καὶ αὐτὰς τρόπον τινα νοερᾶς».

Στὴν ὑπερφυσικὴ αὐτὴ κατάστασι, ὁ ἄνθρωπος

«ἔχει ἀναβῆ ἐπάνω ἀπὸ κάθε κτίσμα αἰσθητὸν καὶ νοητὸν, καὶ ἀπὸ κάθε νόημα τῶν τοιούτων κτισμάτων, καὶ παρίσταται τῷ Θεῷ ἄλαλος καὶ κωφός καί,

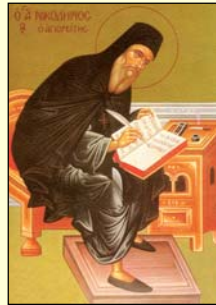
ὡσὰν μία ὕλη ἀνείδεος εἰδοποιούται καὶ μορφώνεται ἀπὸ τὴν τοῦ Θεοῦ Χάριν».

Τότε, ὦ τότε!, συνεχίζει ὁ Κορυφαῖος, κατέρχεται ἡ θαβώρια νεφέλη στὸν ζηλωτὴ τῆς θείας Δόξης... Ἡ καρδιά του ἐλλάμπεται, δηλαδὴ δέχεται τὴν ἔλλαμψιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ

«φωτίζεται μὲ φωτισμὸν νοερὸν μὲν, ἀληθὴ δὲ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὅστις παραμένει ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ δὲν διαλύεται ὡσὰν τὴν γνῶσιν» καὶ ἔλλαμψιν τὴν γενομένην διὰ νοημάτων, ἡ ὁποία «ὡς ἀστραπὴ παροδικῶς συνίσταται ὁμοῦ γινομένη καὶ λυομένη, διὸ καὶ ἀνυπόστατος λέγεται».

Ἐνῶ, ὁ θείος φωτισμὸς ὁ ὁποῖος «παραμένει εἰς τοὺς ἐλλαμπομένους», ἐπειδὴ «βαθέως ἐνσημαίνεται», «τουτέστι δὲν γίνεται καὶ ἀπογίνεται, ἀλλὰ παραμένει ἐν τῇ ψυχῇ», ὀνομάζεται ἀπὸ τοὺς Ἁγίους «ἐνυπόστατος» καὶ «ὑποστατικὸν φῶς» καὶ «καθ' ὑπόστασιν» καὶ «ἐνυπόστατον».

* * *

Ίεραποστολικά σημειώματα και στιγμιότυπα

Καμπάλα - Ουγκάντα, Μάιος 2005

Ὁ π. Ἰωακείμ Κιγίμπα μὲ ἕναν Διάκονο, τὴν Μοναχὴ Εὐφροσύνη καὶ δύο Ἀναγνώστες, πρὸ τοῦ αὐτοκινήτου τῆς Ίεραποστολῆς, τὸ ὁποῖο ἀγοράσθηκε μὲ χρήματα ποῦ ἐστάλησαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ συγκεντρώθηκαν ἀπὸ προσφορὲς φιλο-ιεραποστολῶν πιστῶν μας.

Μοναστήρι στο Ὅρος Κέννα

Ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Γυναικείας Μονῆς τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου στὴν περιοχὴ τοῦ Ὅρους Κέννα, ὑπὸ τὴν Ἠγουμένη Γερόντισσα Χριστονύμφη Μοναχῆ, στὸν χώρο τῆς ἀνεγειρομένης νέας λιθόκτιστης πτέρυγας τῆς Μονῆς.

Προσφορὰ ἀπὸ τὴν Αὐστραλία

Ὁ Ἱερός Καθεδρικός Ναός τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ στοῦ Σύνδνεϋ Αὐστραλίας, μὲ τὴν φροντίδα τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου Σεβασμ. Ἐπισκόπου Σύνδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσοστόμου, συνεκέντρωσε καὶ προσέφερε 1100 δολλάρια Αὐστραλίας ὑπὲρ τοῦ ιεραποστολικοῦ ἔργου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων.

Τὸ θεῖον Φῶς τῆς Μεταμορφώσεως καὶ ὁ ἐνυπόστατος φωτισμὸς τῆς καρδίας μας

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν προηγούμενη σελίδα)

«Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ Ὅρος Κυρίου»!... Ἡ καθαρτικὴ ἀνοδος εἶναι ἐπίμοχος... Τὸ πνευματικὸ σκότος τῆς λήθης καὶ τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ραθυμίας, «τῆς ἀγνωσίας τὸ τρίγωνον σκότος», ἀποτρέπουν τὴν ψυχὴ ἀπὸ τὶς θεῖες ἀναβάσεις...

Ὁ Κορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων μᾶς προτρέπει: ἄς γίνῃ ἡ ἀρχή!... Ἄς ἔχουμε «εἰλικρινῆ διάνοιαν», ὥστε αὐτὴ νὰ «διεγερθῆ» καὶ νὰ ἀρχίσῃ τὴν θεοπρεπῆ ἀνάβαιν...

Καὶ κατὰ τὴν κοπιώδη πορεία μας ἄς ψάλλωμε συνεχῶς:

«Λάμπσον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς τὸ Φῶς Σου τὸ αἶδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, Φωτοδότα, δόξα Σοι»!...

(*) Ἡ «Ἀνάβαιν» ἀποτολήθηκε μὲ τὴν βοήθεια τῶν ἐξῆς εὐλογημένων κειμένων τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεώς μας: «Ἐρμηνεῖα εἰς τὴν Β΄ Πέτρον» (κεφάλ. α΄ καὶ γ΄), «Ἐρμηνεῖα εἰς τὴν Α΄ Ἰωάννου» (κεφάλ. α΄ 7) καὶ «Ἐρμηνεῖα εἰς τὸν δεῦτερον Κανόνα τῆς Μεταμορφώσεως» (Ὡδὴ Θ΄, Τροπάριον β΄), ἔργα τοῦ ὑψιπέτου Ἡσυχαστοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου.

Ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς ἱερούς τόπους

Ἔνα σχετικὰ πρόσφατο περιστατικό, συγκλονιστικό πράγματι, τὸ ὁποῖο κατέγραψε ἕνας πιστὸς μας πού τὸ ἔβλεπε, μᾶς διδάσκει πολὺ εὐγλωττα γιὰ τὴν προσοχὴ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν λογισμῶν μας, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ ἐπιδεικνύουμε ἰδίως ὅταν εὐρισκώμεθα σὲ χώρους ἀφιερωμένους στὴν λατρεία τοῦ Θεοῦ καὶ μάλιστα σὲ Ἱερὲς Μονές. Ὁ πειρασμὸς παραδοκεῖ νὰ ἐπιφέρῃ καταστροφή καὶ ἢ ἀπὸ μέρους τοῦ ἀνθρώπου ἀπώλεια τῆς προσευχητικῆς ἐγρηγόρευσης, παρέχει εἰς αὐτὸν τὴν δυνατότητα, κατὰ θεῖαν βεβαίως παραχώρησιν, νὰ καταφέρῃ «πλήγμα» ὅπου καὶ ὅπως μπορεῖ, γιὰ νὰ φανερώσῃ τὴν κακίαν καὶ μισανθρωπία του. Ὁ Θεὸς νὰ τὸν καταργήσῃ!...

ΠΡΩΤΙΣΤΩΣ, θὰ ἤθελα νὰ ἐκφράσω τὴν μεγάλη μου εὐγνωμοσύνη στὴν Μονὴ τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης καὶ στὸν πνευματικό μου Πατέρα Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη κ. Κυπριανό, γιὰ τὸ ὅτι ἐγὼ ἢ σύζυγός μου καὶ τὰ τέσσερα παιδιά μου εἴμαστε σήμερα στὸν δρόμο τοῦ Θεοῦ, ἀγωνιζόμενοι στὴν ὀρθὴ Πίστη. Κάνοντας ὑπακοὴ στὸν πνευματικό μου Πατέρα, θὰ διηγηθῶ ἕνα ἀληθινὸ περιστατικό, τὸ ὁποῖο ἀφορᾷ ἐμένα τὸν ἴδιο, 46 ἐτῶν σήμερα, καὶ πού συνέβη στὶς ἀρχὲς τοῦ 1962, ὅταν ἤμουν 2,5 ἐτῶν.

Ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου καὶ ἐγὼ εἴμεθα φιλοξενούμενοι σὲ ἕνα Μοναστήρι στὸ Κρυονέρι Ἀττικῆς. Ὁ πατέρας μου προέρχεται ἀπὸ χριστιανικὴ οἰκογένεια, εἶναι Ἱεροψάλτης ἀπὸ μικρῆς ἡλικίας, καὶ μία ἀπὸ τὶς ἀδελφές του ἦταν Μοναχὴ, ἢ ὁποία ἐκοιμήθη κατὰ τὴν περίοδο τοῦ πολέμου τοῦ 1940.

Στὸ Μοναστήρι λοιπόν, στὸ ὁποῖο φιλοξενούμεθα, ἦταν καὶ ὁ θεῖος τοῦ πατέρα μου, ἀδελφὸς τοῦ πατέρα του, ὁ ὁποῖος ἦταν Μοναχός, Ἱεροψάλτης καὶ Ἱεροκέρυκας. Οἱ δύο τους βοηθοῦσαν νὰ χτισθοῦν ἐκεῖ κάποι κελλάκια. Ὅταν νύχτωσε, μᾶς εἶπαν νὰ μείνουμε στὸ Μοναστήρι, ἐπειδὴ ἦταν ἀργά...

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἀπὸ μία συγκατάθεση τοῦ πατέρα μου σὲ σαρκικό λογισμό [σχετικὰ μὲ τὴν σύζυγό του], τοῦ παρουσιάζεται ὁ Πειρασμὸς μέσα στὸ δωμάτιο κανονικά, μὲ οὐρὰ, κάνοντας ἄλματα καὶ λέγοντάς του: «*Τώρα θὰ δεῖς τι θὰ σοῦ κάνω!*»!

Ὁ πατέρας μου, μέσα στὴν ἀγωνία του, ἄρχισε νὰ λέει τὸ «*Πάτερ ἡμῶν*».

Τότε ὁ Πειρασμὸς τοῦ ἀπαντᾷ: «*Ἐντάξει, θὰ φύγω, ἀλλὰ θὰ ξαναγυρίσω*»...

Ἐμπρὸς σὲ αὐτὸ τὸ φοβερὸ θέαμα, ὁ πατέρας μου δὲν τὸν ἐξόρκισε...

Ἦ Ὅλα αὐτὰ τὰ εἶδε ζύπνιος!...

Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα, τὰ εἶπε αὐτὰ στὸν θεῖο του καὶ στὴν Ἠγουμένη τῆς Μονῆς. Ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν, φανερὰ ταραγμένοι, ὅτι τοῦ ἄφησε πεδίο νὰ ξαναγυρίσει...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο, ἡ Ἠγουμένη, σὰν ἀπὸ διορατικό, εἶπε στὴν μητέρα μου νὰ μὴν ἀφήσει τὸ παιδί (ἐμένα) ἀπὸ τὰ μάτια της. Ἡ μητέρα μου, πράγματι, δὲν με ἄφησε ἀπὸ τὸ χέρι της, ἐκτὸς ἀπὸ κάποια μόνον στιγμή, ὅταν ἔκλαιγα γιὰ νὰ μοῦ σπάσει δύο καρύδια πού μοῦ εἶχαν δώσει στὸ Μοναστήρι. Τότε, δὲν πρόλαβε νὰ σηκώσῃ μιὰ πέτρα γιὰ νὰ σπάσει τὰ καρύδια, καὶ με ἄκουσε νὰ οὐρλιάζω!...

Κρατοῦσα στὰ χέρια μου ἕνα μπουκάλι μὲ δραστικό γεωργικό δηλητήριο καὶ τὸ μάτι τῆς μητέρας μου ἔπεσε στὸ πόδι μου πού ἔκαιγε ἀπὸ τὸ δηλητήριο τοῦ μπουκαλιῦ ἐκείνου!...

Ἀμέσως, με ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της καὶ με πῆγε τρέχοντας στὴν Ἠγουμένη. Ἀπ' ὅτι θυμᾶμαι, μοῦ ἔβαλαν λαδάκι ἀπὸ κανδήλι καὶ ὁ κοχλασμὸς σταμάτησε...

Τότε ἡ Ἠγουμένη ἀνακάλυψε ἔντροπν, ὅτι τὸ μπουκάλι ἐκεῖνο μὲ τὸ δηλητήριο τὸ εἶχαν χάσει ἀπὸ πολλὰ ἤδη χρόνια καὶ ἔψαχναν παντοῦ γιὰ νὰ τὸ βροῦν, ὥσπου τελικὰ τὸ

Ὁμιλία τοῦ ἀγιωτάτου Μητροπολίτου Φιλαρέτου (Βοζνεσένσκυ) τοῦ Ὁμολογητοῦ
Πρωθιερέρχου τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς († 1985)

Ὁ Κύριος Σκοπὸς τοῦ Ἀνθρώπου εἶναι ἡ Σωτηρία τῆς Ψυχῆς του στὴν Αἰωνιότητα

ΠΡΟΣΦΑΤΑ, ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφές, ὠμιλήσαμε γιὰ τὸ πῶς οἱ ἄνθρωποι σήμερα λησμονοῦν συχνὰ τὸν κύριον σκοπὸ, ὁ ὁποῖος τίθεται ἐνώπιον κάθε ἐνός, τὸ καθήκον δηλαδὴ τῆς σωτηρίας τῆς ψυχῆς τους στὴν αἰωνιότητα. Αὐτὴ ἡ ἀνησυχία γιὰ τὴν σωτηρία πρέπει νὰ εἶναι ἡ κύρια ἐγνοία γιὰ κάθε πιστὸ ἄνθρωπο.

Ὁ μέγας διδάσκαλος τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς - μετὰ τὴν καλύτερη πράγματι ἐννοία, ὁ σοφὸς Ἅγιος Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος, στὶς διδασκαλίαις του καὶ στὶς ἐπιστολὰς του ἐπαναλαμβάνει συνεχῶς τὸ ἴδιον πρᾶγμα: ὅτι ὄχι μόνον ἐκεῖνος ποὺ ἀφιερώνεται σὲ ἕναν ἰδιαίτερον τρόπο ζωῆς - ὁ Μοναχός, ὁ Ἡσυχαστής, ὁ Ἐρημίτης - μπορεῖ νὰ σωθῆ, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ποὺ ζεῖ στὸν κόσμον, αὐτὸς ποὺ ζεῖ μία κοσμικὴ ζωὴ. Ἐχει καὶ αὐτὸς τὰ ἀναγκαῖα γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του, νὰ σώσῃ τὴν ψυχὴν του καὶ νὰ κατορθώσῃ ἕναν ἀνώτερον βαθμὸν Χριστιανικῆς τελειότητος.

Ἐνα καθαρὸ παράδειγμα αὐτοῦ ἔχει ἤδη δειχθῆ. Ἄς θυμηθοῦμε, γιὰ παράδειγμα, τὸν μέγαν δίκαιον ἄνδρα, ὁ ὁποῖος ἤγειρε καὶ νεκρούς - τὸν Ἅγιον Σισῶν τὸν Μεγάλον. Αὐτὸς ἀπὸ τὴν νεότητά του πῆγε στὴν ἐρημον. Ἐκεῖ ἔζησε μέχρι τὰ βαθεῖα γεράματα του, ὅπου ἔφθασε πράγματι τὴν ὑψηλότερη Χριστιανικὴ τελειότητα, τόσο ποὺ μπορούσε νὰ ἀνασταίνῃ νεκρούς, καὶ ὅταν ἐπρόκειτο νὰ πεθάνῃ, τὸ πρόσωπό του ἔλαμψε ὡς τὸν ἥλιον καὶ τὸ δωμάτιον ὅπου ἔκειτο γέμισε ἀπὸ ἕνα θαυμαστὸ ἄρωμα, καὶ ὅλοι στέκονταν μετὰ δέος.

Μία τέτοια κοίμησι ἀξιώθηκε καὶ ἕνας ἄλλος δίκαιος ἄνθρωπος - ὁ Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων. Αὐτὸς δὲν ἦταν ἀσκητής, οὔτε ζοῦσε στὴν ἐρημον. Ἦταν σύζυγος τῆς γυναικὸς του καὶ πατέρας τῶν παιδιῶν του, δηλαδὴ ζοῦσε μία συνηθισμένη ζωὴ. Ὅμως, κατάρθωσε ἕναν τέτοιον βαθμὸν πνευματικῆς τελειότητος, ὥστε στὴν νεκρικὴν του κλίνην, ὡς τὸν Ἅγιον Σισῶν τὸν Μεγάλον, τὸ πρόσωπό του ἄστραψε ὡς τὸν ἥλιον καὶ τὸ δωμάτιον γέμισε μετὰ γλυκύτητα.

Ὁ Ἅγιος Θεοφάνης ὁ Ἐγκλειστος ἔδειξε ὅτι ὁ Κύριος τοποθετεῖ κάθε ἄνθρωπον στὶς καλύτερες συνθήκας γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του. Φυσικά, ἐδῶ δὲν ὀμιλοῦμε γιὰ ἐκεῖνα τὰ παραδείγματα, ποὺ ἀποιοὺς ζεῖ μία κανονικὴ ζωὴ καὶ ξαφνικὰ ἕνας θεῖος λόγος τοῦ

← λησμόνησαν. Νὰ ὅμως ποὺ ὁ διάβολος δὲν τὸ εἶχε ξεκάσει, ἀλλὰ τὸ χρησιμοποίησε μόλις τοῦ δόθηκε ἡ εὐκαιρία, ὅπως συμπέρανε πλέον καὶ ἡ Γερόντισσα.

Μετὰ ἀπὸ λίγες ἡμέρας, ἀφοῦ στὸ μεταξὺ εἶχαμε φύγει καὶ εἶχαμε πάει στὸ σπίτι μας, ἡ μητέρα μου ἐπλυνε τὸ πόδι μου καὶ αὐτὸ ἄρχισε ἐκ νέου τὸ «φούντωμα». Ἀμέσως ἐπιστρέψαμε στὸ Μοναστήριον, ὅπου μοῦ ἔβαλαν λαδάκι, μετὰ σταύρωσε ἡ Ἠγουμένη καὶ τὸ φούντωμα καταλάγιασε...

Μοῦ ἔμεινε ἕνα σημάδι στὸ πόδι, τὸ ὁποῖον μέχρι σχεδὸν πρόσφατα ἦταν ἀκόμην ὀρατό.

Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ τὸ εἶχα διηγηθῆ στὴν σύζυγό μου, ἡ ὁποία καὶ μετὰ προέτρεψε νὰ τὸ διηγηθῶ καὶ στὸν πνευματικόν μου Πατέρα.

Θὰ ἤθελα ἀκόμην νὰ προσθέσω ὅτι, ὅπως συμφωνεῖ καὶ ἡ μητέρα μου, ἐγὼ δὲν εἶχα τότε οὔτε τὴν δύναμιν οὔτε τὸν χρόνον νὰ ἀνοίξω τὸ μπουκάλι μετὰ τὸ δηλητήριον, ὅταν συνέβη τὸ ἀνωτέρω περιστατικόν.

Εὐχομαι ἡ ἀνάγνωσις αὐτῆς τῆς πραγματικῆς ἱστορίας νὰ ὠφελήσῃ καὶ ἄλλους Χριστιανούς.

Β.Γ. - ὁδηγὸς ταξί

ἀγγίζει την καρδιά και ἡ ζωὴ του, ἡ τοποθέτησίς του, ἀλλάζου. Ἄλλὰ γενικά, ὅταν κάποιος ταξιδεύη τὴν ὁδὸ τῆς συνηθισμένης ζωῆς, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Θεοφάνης, μπορεῖ πλήρως νὰ κατορθώσῃ τὴν σωτηρία. Πρέπει μόνον νὰ στρέψῃ τὴν ζωὴ του ἐντελῶς στὴν ὑπηρεσία τοῦ Θεοῦ, αὐτὴ τούτῃ τὴν ζωὴ ποὺ ζῆ. Ὁ Ἅγιος τὸ λέγει αὐτὸ ἀπλᾶ καὶ καθαρά:

«Πρέπει μόνον νὰ βλέπουμε κάθε πράγμα ποὺ κάνουμε σὰν μία πράξι ποὺ γίνεται πρωτίστως γιὰ τὸν Θεό, ἐνώπιον τῶν θεικῶν Του ὀφθαλμῶν ποὺ τὰ βλέπουν ὅλα. Δὲς κάθε πράξι σου κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο. Ἄν ἔχῃς κάποιον ἐπισκέπτη, ἂν συναντήσῃς κάποιον, θυμήσου ὅτι ὁ Θεὸς σοῦ τὸν ἔστειλε. Ἡ συνειδήσί σου τώρα ἔχει τὴν ὑποχρέωσι νὰ σχετισθῇ μὲ τὸ πρόσωπο αὐτὸ κατὰ τὸν τρόπο ποὺ ὑπαγορεύει ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη. Καὶ αὐτὸ μὲ κάθε πράγμα ποὺ κάνουμε· κάθε μικρὴ καθημερινὴ ἀσημαντότητα πρέπει νὰ θεωρῆται σὰν μία εὐκαιρία νὰ τὴν ἐπιτελοῦμε σωστά, ὥστε νὰ εἶναι εὐάρεστη στὸν Θεό».

Τέτοιες πράξεις ποὺ εὐαρεστοῦν τὸν Θεὸ θὰ γεμίσουν σταδιακὰ τὴν ζωὴ μας καὶ στὸ τέλος δὲν θὰ φαινόμεθα ἐξωτερικὰ νὰ διαφέρουμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ὅμως θὰ παραμένουμε ἐνώπιον τοῦ Προσώπου τοῦ Θεοῦ καὶ θὰ ὑπηρετοῦμε τὸν Κύριο καὶ Θεό. Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ μας θὰ ἀρχίσουν νὰ ἀνοίγουν καὶ θὰ πεισθοῦμε διὰ τῆς πείρας, ὅτι ὄντως ὁ Κύριος ὅλα τὰ στέλνει γιὰ τὴν σωτηρία μας καὶ καμμία συνάντησις δὲν εἶναι τυχαία συνάντησις.

Ἡ Ἐκκλησία ἐορτάζει ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἀπόστολο Φίλιππο ἐκ τῶν Δώδεκα καὶ τὸν Ἀπόστολο Φίλιππο τὸν Διάκονο, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἐπιτέλεσε ἀποστολικὴ διακονία. Ὁ Κύριος (τὸ Πνεῦμα) ἐνέπνευσε τὸν Φίλιππο νὰ βαδίσῃ ἕναν ὠρισμένο δρόμο. Ὁ Φίλιππος πῆγε. Ἐκεῖ συναντήθηκε μὲ ἕναν Αἰθίοπα ἀξιωματοῦχο, ὁ ὁποῖος τότε ἀκριβῶς μελετοῦσε τὴν Ἁγία Γραφή καὶ δὲν κατανοοῦσε τὸ κείμενο, τὸ ὁποῖο διάβαζε. Ὁ Φίλιππος τὸν πλησίασε, μὲ θεϊκὴ ἔμπνευσι, καὶ τὸν ἐρώτησε ἂν κατανοοῦσε αὐτὰ ποὺ ἀνεγίνωσκε. Ἐκεῖνος ἀπάντησε ὅτι δὲν τὰ κατανοοῦσε, ἐκτὸς κι ἂν κάποιος θὰ τοῦ τὰ ἐξηγοῦσε. Τότε ὁ Φίλιππος, κατόπιν αἰτήσεώς του, κάθισε μαζί του στὴν ἄμαξά του καὶ τοῦ ἐξήγησε τὸ κείμενο. Ἡ ψυχὴ τοῦ Αἰθίοπος ἄρχισε νὰ φλέγεται ἀπὸ μία δυνατὴ, φωτεινὴ πίστι. Καὶ μόλις πλησίασαν σὲ ἕνα μέρος μὲ νερό, ἐρώτησε: «Ἰδοὺ ὕδωρ· τί κωλύει με βαπτισθῆναι;». Ὁ Φίλιππος ἀπάντησε ὅτι ἂν πιστεύῃ ἐξ ὅλης τῆς καρδιάς του, τότε μπορεῖ νὰ βαπτισθῇ καὶ πράγματι ὁ Φίλιππος τὸν ἐβάπτισε.

Ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τῆς καθημερινῆς μας κοσμικῆς ζωῆς, φαίνεται ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ μία τυχαία συνάντησι: ὁ ἀξιωματοῦχος ἐβάδιζε τὸν δρόμο του. Ὁ Φίλιππος ἐβάδιζε τὸν δικὸ του δρόμο, ὥσπου διασταυρώθηκαν καὶ αὐτὸ φαινόταν σὰν μία τυχαία συνάντησις, ὅμως ἀποδείχθηκε ὅτι δὲν ἦταν καθόλου τυχαία. Ἀπὸ τὴν θεία Πρόνοια, αὐτὴ ἡ συνάντησις καθωρίσθηκε ὥστε ἡ Ἐκκλησία νὰ ἀποκτήσῃ ἕναν νέο πιστὸ Χριστιανό, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἔγινε ἕνας Μάρτυς.

Καὶ ἔτσι, τέτοια παραδείγματα μᾶς δείχνουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ λέγουμε ὅτι οἱ καθημερινές μας περιστάσεις δὲν μᾶς παρέχουν εὐκαιρίες νὰ σώσουμε τίς ψυχές μας. Φυσικὰ, δὲν μποροῦμε νὰ κλείσουμε τὰ μάτια μας στὸ γεγονός, ὅτι ἡ ζωὴ σήμερον δὲν εἶναι ἡ ἴδια ὅπως ἦταν πρὶν ἀπὸ 70 - 80 χρόνια, ἔχει γίνῃ περισσότερο περίπλοκη, ἔχει ἐπίσης μολυνθῇ, ὥστε νὰ ἰσχύῃ τὸ τοῦ Ἀποστόλου: «ὅπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις», δηλαδή, ὅπου ἡ ἁμαρτία πλεονάζει, τότε γιὰ τὸν ἐπιθυμοῦντα τὴν σωτηρία του ἡ βοήθεια τῆς πλήρους Χάριτος δυνάμεως τοῦ Κυρίου περισσεύει, δυναμώνει, ὥστε αὐτὸς νὰ μὴ συνθλίβεται ἀπὸ παντοῦ, ἀλλὰ ἡ ψυχὴ του νὰ παραμένῃ ἀφωσιωμένη στὸν Θεὸ καὶ νὰ σωθῇ... Ἄμην. □

Ἑορταὶ καὶ Πανηγύρεις

ΤΗΝ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, 13.6.2005 ἐκ.ἡμ., ἐπανηγύρισε τὸ Ἱερὸ Μετόχιό μας στὰ Σφυρέϊκα, ἔξω ἀπὸ τὸ Ἄργινο.

Ἐλειτούργησε ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανὸς μετὸν Ὑπεύθυνο τοῦ Μετοχίου Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιο καὶ τὸν Ἱεροδιάκονο π. Ἰωσήφ, παρέστησαν δὲ πολλὲς ἑκατοντάδες εὐλαβῶν προσκυνητῶν.

Στὸν δὲ Ἱερὸ Ναὸ τῶν Ἁγίων Πάντων Κατερίνης ἐλειτούργησε ὁ Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Σύνδνεϋ καὶ Νέας Νοτίου Οὐαλλίας κ. Χρυσόστομος μετὸν Ἐφημέριο τοῦ Ναοῦ Αἰδεσμι. π. Βιτάλιο Ἀλμανίδη καὶ τὸν Ἱερομόναχο π. Μάρκο Ἀγιοκυπριανίτη, παρουσιά

πολλῶν εὐσεβῶν.

Ἐπίσης, ἐώρτασε καὶ ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίων Πάντων Πτολεμαΐδος, ὅπου ἐλειτούργησε ὁ Θεοφιλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μετὸν Ἀρχιμ. π. Γλυκέριο.

Ἑορταὶ καὶ Πανηγύρεις

ΤΗΝ 17.6.2005 ἐκ.ἡμ., ἐώρτασε ὁ Ἱερός Ναός τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰσαύρου στήν Γαρίτσα Κερκύρας. Ἐκεῖ ἐλειτούργησε ὁ Θεοφίλ. Ἐπίσκοπος Μεθώνης κ. Ἀμβρόσιος μέ τόν Ἀρχιμ. π. Ἀθανάσιο καί τόν Αἰδεσμ. π. Ἄγγελο Μουρλά.

ΤΗΝ 30.6.2005 ἐκ.ἡμ., ἐπανηγύρισε ὁ ἱστορικός Ἱερός Μετοχιακός Ναός μας τῶν Ἁγίων ἸΒ' Ἀποστόλων Κυμίνων Θεσσαλονίκης. Ἐλειτούργησε ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης μας κ. Κυπριανός μέ τοὺς Ἀρχιμανδρίτας π. Ἀθανάσιο καί π. Γλυκέριο Ἀγιοκυπριανίτας, τόν Αἰδεσμ. π. Βιτάλιο Ἀλμανίδη ἀπό τήν Κατερίνη καί τόν Ἱεροδιάκονο π. Ἰωσήφ, παρέστη δέ μεγάλο πλῆθος εὐσεβῶν, ὡς καί ὁ Δήμαρχος Ἀξιού κ. Δ. Ζακαλκᾶς.

ΤΗΝ 19.7.2005 ἐκ.ἡμ., ἐώρτασε ἡ νεόδμητη Ἱερά Γυναικεία Μοῆ τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σαράφ στόν Ἐλαῶνα Σερρών, ὅπου ἐλειτούργησαν ὁ Ἀρχιμ. π. Γλυκέριος καί ὁ Αἰδεσμ. π. Βιτάλιος Ἀλμανίδης.

Περὶ Θείας Λειτουργίας, Θείας Εὐχαριστίας καὶ Ἱερωσύνης*

ΕΝ τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα ἐγνώρισα καὶ τὸν Ἱερομόναχον Γερμανόν. Οὗτος κατήγετο ἐκ Κερκύρας. Ἡσπάσθη δὲ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας τὸν Μοναχικὸν βίον. Ὅτε ἐγνώρισα αὐτὸν εἶχεν εἴκοσιν ἔτη ἐν τῇ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Σάββα καὶ ἤγε τὸ πεντηκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἄπλοῦς, ἄκακος, ἀπονήρευτος, μειλίχιος, ταπεινὸς καὶ τύπος ἀληθινοῦ Μοναχοῦ...

Κατὰ δὲ τὴν τετάρτην Κυριακὴν τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς τὸ ἔτος 1888 ἱερούργει ἐν τῷ Καθολικῷ Ναῷ ὁ Ἱερομόναχος Γερμανός. Ἐγὼ δὲ ἤμην ἐν τῷ δεξιῷ χορῷ μετὰ τῶν ψαλτῶν. Πλησίον μου ἴστατο ὁ Ἱερομόναχος Κύριλλος, Ἀδελφὸς τῆς Μονῆς καὶ ἑβδομηκοντούτης τὴν ἡλικίαν.

Ἀφοῦ ἔγινεν ἡ Μεγάλη Εἵσοδος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ Θυσιαστήριον μετὰ τῶν τιμίων δώρων ὁ λειτουργὸς Ἱερομόναχος Γερμανός, ἔσυρεν ὁ νεωκόρος τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς ἁγίας Τραπέζης παραπετάσματα.

Ὅτε δὲ ἐξῆλθεν εἰς τὴν βασιλικὴν θύραν ἵνα εὐλογήσῃ ὁ ἱερουργῶν Γερμανός τὸ ἐκκλησίασμα, μοὶ ἐφάνη τὸ πρόσωπόν του ὡς φλόξ πυρός.

Νομίσας δὲ ὅτι δυσάρεστόν τι συνέβη εἰς αὐτόν, μετὰ συγκινήσεως εἶπον πρὸς τὸν πλησίον μου ἱστάμενον Ἱερομόναχον Κύριλλον.

«Τί ἔπαθεν ὁ παπα-Γερμανός»;

Λέγει μοι, «σιώπα, ἡ θεία Χάρις ἀφῆρπασεν αὐτόν. Δὲν διατρίβει πλέον πνευματικῶς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εὐρίσκεται πνευματικῶς εἰς τὸν οὐρανόν! δὲν βλέπεις ὅτι μηχανικῶς καὶ ὡς ἀφηρημένος ποιεῖ τὰς κινήσεις»;

Λέγω αὐτῷ, «πρώτην φορὰν ἔπαθε τοῦτο, ἢ καὶ ἄλλοτε»;

«Πάντοτε ὅταν ἱεουργῆ, τοῦτο συμβαίνει ἐν αὐτῷ»...

Ἐκτοτε παρετήρουν καὶ πάντοτε, ὅτε ἱερούργει, ἠρπάζετο ὑπὸ τῆς θείας Χάριτος. Δὲν ἐτόλμων ὅμως νὰ εἶπω εἰς αὐτὸν τίποτε...

* * *

Μετὰ τὴν συνάντησιν τῆς ἐρημίτιδος Φωτεινῆς, ἐφαινόμην πάντοτε σκεπτικὸς καὶ σύννους.

Μία τῶν ἡμερῶν λέγει μοι ὁ Ἱερομόναχος Γερμανός: «Πάτερ Ἰωακείμ, ἐὰν ἡ συνάντησις, ὡς λέγουσι, τοῦ ἐρημίτου σὲ μετέβαλε τοσοῦτον, πόσον, ἐὰν ὡς λέγουσι διὰ τὸν Ἅγιον Σπυρίδωνα, “Ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι”»;

«Πάτερ Γερμανέ», εἶπον αὐτῷ, «παρακαλῶ, εἶπέ μοι, παρίστανται Ἄγγελοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς θείας Ἱεουργίας»;

«Μάλιστα», λέγει μοι, «παρίστανται μετ’ εὐλαβείας καὶ ἀπέιρου σεβασμοῦ. Καὶ ἐὰν μὲν ἐστὶν ἄξιος ὁ λειτουργὸς αἰσθάνεται τὴν παρουσίαν τῶν Ἀγγέλων καὶ πνευματικῶς ἐν τῷ βάθει τῆς καρδίας ἀκούει τὴν ἀγγελικὴν μελωδίαν, δι’ ἧς ὑμνοῦσι τὸ Πανάγιον Ὄνομα τῆς Παναγίας Τριάδος. Τὸ δὲ πνεῦμα τοῦ λειτουργοῦντος πληροῦται θείας εὐφροσύνης καὶ ἀφαρπάζεται ὑπὸ τῆς θείας Χάριτος εἰς πνευματικὴν θεωρίαν καὶ νοερῶς

αισθάνεται τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο Φῶς, τὸν Θεόν. Οἱ δὲ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ θεοῖ Ἄγγελοι ὑποβοηθοῦσι νοερώς τὸ πνεῦμα τοῦ ἱερουργούντος εἰς τὸ νὰ φαντάζεται τὰ οὐράνια κάλλη καὶ τὸ ὕψος τῆς θυσίας».

Τῆν στιγμὴν ἐκείνην ἠγλοιώθην πνευματικῶς. Ὁ δὲ Γερμανὸς ἐδάκρυσε καὶ μετὰ πολλῆς συγκινήσεως λέγει μοι:

«Πάτερ Ἰωακείμ, ἐὰν ἐγνωρίζομεν ὅποیان δόξαν καὶ πνευματικὴν εὐφροσύνην παρέχει εἰς ἡμᾶς ἡ Κοινωνία τῶν θείων Μυστηρίων, τὰ πάντα θὰ ἐθυσιάζομεν καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὅπως ἀξίως κοινωνήσωμεν. Ἡ θεία Κοινωνία ἐνώνει, ἢ κάλλιον εἰπεῖν, συναυτιζεῖ ἡμᾶς μὲ τὸν Χριστόν, ὥστε καθιστᾷ ἡμᾶς οὐχὶ κατὰ φύσιν, ἀλλὰ κατὰ χάριν υἱοὺς Θεοῦ, κατὰ τὸ “ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει καὶ γὰρ ἐν αὐτῷ”»!...

«Ναί, πάτερ Γερμανέ, ἀλλ’ ἐγνώρισα Ἱερεῖς καὶ Ἀρχιερεῖς, οἵτινες κατὰ τὸν καιρὸν τῆς θείας Ἱερουργίας ὀργίζονται καὶ στενοχωροῦνται!»

«ᾠ! Οἱ τοιοῦτοι δὲν εἶναι ἀξιοὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην διὰ τὸ Θυσιαστήριον. Ἡ θεία Χάρις ἀποστρέφεται αὐτοὺς καὶ οἱ ἐν τῷ Θυσιαστηρίῳ θεοῖ Ἄγγελοι λυποῦνται τρόπον τινὰ διὰ τὴν τόλμην αὐτῶν καὶ μένουσιν ἀμέτοχοι καὶ δὲν ἐπιβοηθοῦσι πνευματικῶς αὐτούς, ὥστε ἐστερημένοι τῆς θείας Χάριτος καὶ τῆς βοηθείας τῶν θείων Νόων, ἐξάπτονται καὶ ὀργίζονται ἄνευ αἰτίας κατὰ τοῦ νεωκόρου, κατὰ τῶν ψαλτῶν καὶ πολλάκις κατὰ τῶν ἐκκλησιαζομένων ὥστε, ἐὰν θελήσωσι νὰ ἐρμηνεύσωσι τὸ Εὐαγγέλιον, μεταχειρίζονται ἀναρμόστους φράσεις καὶ προσφέρουσι λέξεις οὐχὶ ἀγαθὰς εἰς τὴν ἀκοήν, ὡς τάχα ἐξάπτονται κατὰ τῶν ἀμαρτανόντων καὶ ὀργίζονται ἐν τῷ λόγῳ μετὰ θυμοῦ οὐχὶ εὐαρέστου, τάχα ὅτι τὰ σφάλματα τῶν Χριστιανῶν στενοχωροῦσιν αὐτούς.

»Ὅχι, ὄχι! Ὁ Χριστὸς μας ἐστὶν ἡ Αὐτογάπη, ἡ Μακροθυμία καὶ ἡ Εἰρήνη. Ὅτε παρέδιδε τὸ Μέγα Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, εἶχεν ἐνώπιόν Του τὸν προδότην Ἰούδαν, ἀλλὰ δὲν ὠργίσθη ἐναντίον αὐτοῦ, ἀλλὰ μετὰ γλυκύτητος καὶ συγκινήσεως παρέδωκε καὶ εἰς αὐτὸν ἐκ τοῦ ἄρτου ὄνπερ ἠλόγησε καὶ μετέβαλεν εἰς Σῶμα ἑαυτοῦ, καὶ ὡς πρὸς φίλον καὶ ἀγαπητὸν εἶπεν αὐτῷ, “ὁ ποιεῖς, ποίησον τάχιον”. Ὁ λειτουργὸς λοιπὸν τοῦ φρικτοῦ Μυστηρίου τῆς θείας Εὐχαριστίας ὀφείλει νὰ εἶναι πρᾶος, ἡσύχιος καὶ μετὰ πραδότητος, συγκινήσεως καὶ γλυκύτητος ὀφείλει νὰ ὁμιλῇ πρὸς τοὺς Χριστιανούς.

»Ἄλλ’ εἶπομεν, ὅτι ἡ ἀνευλάβεια πρὸς τὸ ὑψηλὸν Μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας καὶ ἡ ἀπροετοιμασία φέρει τὰ λυπηρὰ, περὶ ὧν ὠμιλήσαμεν ἀποτελέσματα. Τὸ τρανότερον δὲ τεκμήριον τῆς ἀνασιότητος τοῦ ἱερουργούντος ἐστὶν ἡ ὀργὴ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς Λειτουργίας. “Ἐπαῖρε”, λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ θεία Χάρις, “πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου;”»...

Ὅτε δὲ ἀνεχώρησα διὰ τὰς Ἀθήνας, ὑπῆρχεν ἔτι ἐν τῇ ζωῇ ὁ ρηθεὶς Ἱερομόναχος Γερμανός.

(*) Ἀρχιμανδρίτου Ἰωακείμ Σπετσιέρη, Ἀπομνημονεύματα, Τόμος Α΄: Ἅγιον Ὅρος-Ἱεροσόλυμα, σσ. 62-63, 64-65, Ἀθῆναι 1931.

Περὶ τῆς στάσεως μέσα στὸν Ναὸ τοῦ Θεοῦ

Νὰ εἰσέρχῃσαι στὸν Ναὸ σὰν μέσα στὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ. Καὶ νὰ στέκεσαι στὸν Ναὸ σὰν μέσα στὸν Οἶκο τοῦ Θεοῦ, μὲ συνείδησι τῆς παρουσίας τοῦ Θεοῦ, ἀποφεύγοντας κάθε οικειότητα καὶ ἔλλειψι συγκρατήσεως.

Ὅσοις Νίκων τῆς Ὀπτινα

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γὰρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γὰρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδουκῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ΙΔ΄ Συνεδρίου Ἱεραποστολῆς τοῦ «Π.Σ.Ε.» στὴν Ἀθήνα

Ὁ Νεοημερολογιτικὸς Ἀντι-οικουμενισμὸς

Ἡ πρόσφατος ἀνανέωσις ἐνὸς ἀντιφατικοῦ κινήματος

α. Στάσις ἀντιφατικῆ

1. **Τὸ οἰκουμενιστικὸ** ΙΔ΄ Συνέδριον γιὰ τὴν Ἱεραποστολὴ καὶ τὸν Εὐαγγελισμό, τὸ ὁποῖο συνήλθε προσφάτως στὸν Ἅγιον Ἀνδρέα τῆς Ἀττικῆς (10-15.5.2005), «διοργανούμενον ἀπὸ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν καὶ φιλοξενούμενον ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος», συνετέλεσε στὴν ἀνανέωσιν μὲν τοῦ Νεοημερολογιτικοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ στὰ ὅρια τῆς Ἑλλάδος, στὴν ἀνάδειξιν δὲ αὐτοῦ, γιὰ πολλοστὴ φορά, ὡς ἀντιφατικοῦ κινήματος.

2. **Ὁ μακαρίτης** π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος († 1989), ὁ ὁποῖος εἶχε ἐγκαινιάσει τὸν ἰδιότυπον Νεοημερολογιτικὸν Ἀντι-οικουμενισμό (1958 ἐ.), ἐξ ἀρχῆς προσέδωκε εἰς αὐτὸν χαρακτῆρα πράγματι ἀντιφατικόν, κατ' ἀκρίβειαν δὲ ἀντιπατερικόν· ἐνῶ δηλαδὴ διεπίστωνε μὲ ἀπόλυτη σαφήνεια, ὅτι ὁ Οἰκουμενισμὸς εἶναι «*χείρων πάσης αἰρέσεως*» καὶ ὅτι συνιστᾷ «*ἀπαίσιον συγκρητισμόν*», ἐν τούτοις ἀπέτρεπε τοὺς Νεοημερολογίτας νὰ τηρήσουν ἔναντι τῆς παναιρέσεως αὐτῆς ὅσα ἐπιτάσσουσιν

Μέλη τοῦ ΙΔ΄ Συνεδρίου Ἱεραποστολῆς τοῦ Π.Σ.Ε., ἐξερχόμενα ἀπὸ λατρευτικῆς σύναξι (Ἅγ. Ἀνδρέας Ἀττικῆς, Μάϊος 2005).

- ἡ Ἀποστολικὴ Παράδοσις, περὶ «*ἐτέρου εὐαγγελίου*» καὶ τῶν «*εὐαγγελιζομένων*» τοῦτο (πρβλ. Γαλ. α΄ 6-9)
- ἡ Πατερικὴ Παράδοσις, ὅπως διετύπωσε αὐτὴν μὲ διαύγεια ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος: «*Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπέικετε*». *Τί οὖν, φησίν, ὅταν πονηρὸς ᾖ, καὶ μὴ πειθώμεθα; Πονηρὸς, πῶς λέγεις; Εἰ μὲν πίστεως ἔνεκεν, φεῦγε αὐτὸν καὶ παραίτησαι, μὴ μόνον ἂν ἄνθρωπος ᾖ, ἀλλὰ κἂν ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ κατιῶν· εἰ δὲ θίου ἔνεκεν, μὴ περιεργάζου*» (PG τ. 63, στλ. 231)
- ἡ Συνοδικὴ Παράδοσις, ἡ ὁποία χαρακτηρίζει τοὺς ποιμένας, τοὺς κηρύττοντας καὶ διδάσκοντας αἵρεσιν «*δημοσίαν καὶ γυμνὴν τῇ κεφαλῇ*», ὡς «*ψευδεπισκόπους καὶ ψευδοδιδασκάλους*», ἐκ τῆς κοινωνίας τῶν ὁποίων ὅσοι «*ἀποτειχίζονται*», ὄχι

μόνον δὲν εἶναι σχισματικοί, **«ἀλλὰ καὶ τῆς πρεπούσης τιμῆς τοῖς ὀρθοδόξοις ἀξιοθήσονται»** (IE´ τῆς Πρωτοδευτέρας).

3. Τὴν αὐτὴν ἀντιφατικὴ στάσι τηροῦν, μετὰ ἀπὸ πέντε περίπου δεκαετίες, οἱ ἐπίγονοί του, παρὰ τὸ ὅτι ἐν τῷ μεταξύ ὁ «χείρων πάσης αἰρέσεως» Οἰκουμενισμὸς διευκρίνισε πλήρως τὴν ταυτότητά του, προέκοψε ἐπὶ τὰ χεῖρω, ἐπαγιώθη στὰ ὄρια τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ διακηρύσσεται λόγῳ καὶ ἔργῳ **«δημοσία καὶ γυμνῆ τῇ κεφαλῇ»**.

4. Τότε, ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ἐπέσειε τὸ φόβητρον τῆς **«ἐξαντλήσεως τῆς ὑπομονῆς»:**

«Ἅγιοι Πατέρες· τὸ ποτήριον τῆς ὑπομονῆς ἐγγίζει πρὸς τὸ ἐκχείλισμα. Ἡ ἀνοχὴ ὁσημέραι ἐξαντελεῖται» (1958)· **«Παναγιώτατε· προύχωρήσατε ἤδη πολὺ. Ἡ ὑπομονὴ χιλιάδων εὐσεβῶν ψυχῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, συνεχῶς ἐξαντελεῖται»** (1965)· **«Παναγιώτατε, τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας μόλις καὶ μετὰ θίας ἀνέχεται Ὑμῶν ἕως σήμερον... Ἄν προχωρήσητε περαιτέρω, τότε θὰ ἴδητε...»** (1969).

5. Τώρα, οἱ Νεοσημερολογίται Ἀντι-οικουμενισταὶ ἐπισειοῦν τὸ αὐτὸ φόβητρον:

«Ἄς γνωρίζουν ὅμως [οἱ Ἕλληνες οἰκουμενιστὲς] ὅτι ὑπάρχουν ὄρια στὴν οἰκονομία καὶ στὴν ὑπομονὴ μας· «νὰ γνωρίζουν ὅτι θὰ βρεθοῦν πρὸ ἐκπλήξεων...» (Συλλογικὸ Ὑπόμνημα, 2005).

β. Καὶ «Διεθνῆς Ἀδελφότης Ἐκκλησιῶν»!...

1. Ἀποτελεῖ πράγματι τραγωδίαν, κατ' ἀκρίβειαν ἐγκατάλειψιν Θεοῦ, γιὰ τοὺς Νεοσημερολογίτας Ἀντι-οικουμενιστὰς τὸ ὅτι, μετὰ ἀπὸ ὀκτῶ δεκαετίες (1920 ἔ.) δράσεως τοῦ πολυ-αιρετικοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀναμένον ἀκόμη τὴν **«ἐξάντλησιν»** κάποιων **«ὀρίων»**, προκειμένου νὰ **«ἀποτειχισθοῦν»** ἐκ τῆς ὀλεθρίας κοινωνίας τῶν **«ψευδεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων»** τους.

2. Ὑπενθυμίζομε φιλαδέλφως εἰς αὐτοὺς τὴν ἐξῆς τραγικὴ ἀλήθεια: ὅ,τι συνιστᾷ τὴν πεμπτουσίαν τοῦ συγκρητιστικοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι ἡ πολλακὴ καὶ πολλαχῶς καὶ συλλογικῶς ἐκφρασθεῖσα πεποιθήσις τῶν ὀρθοδόξων Οἰκουμενιστῶν, ὅτι ἡ **«Ἀποστολικὴ Πίστις»**, (τὴν ὁποίαν σημειωτέον ἐνσαρκώνει πλήρως, μοναδικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἡ Ὀρθοδοξία, ὡς ἡ Μία καὶ Μόνη Ἐκκλησία), ἐπιβάλλεται νὰ εφαρμοσθῇ στὸ σύγχρονό μας ἱστορικὸ περιβάλλον **«ἈΠΟ ΚΟΙΝΟΥ μὲ ἄλλα χριστιανικὰ σώματα, μετὰ τῶν ὁποίων δὲν ὑπάρχει πλήρης ἐνότης»**.

■ **Μὲ** τὰ **«σώματα»** αὐτά, τὰ ἑτερόδοξα, οἱ Οἰκουμενισταὶ ἔχουν συνειδήσιν, ὅτι ἀνήκουν στὴν **«Εὐρεῖα Παγκόσμια Οἰκουμενικὴ Οἰκογένεια»** (Broad Ecumenical World Family).

3. Τὴν συγκρητιστικὴ αὐτὴν δοξασίαν, **«ἈΠΟ ΚΟΙΝΟΥ» (!)**, τὴν **«χείρονα πάσης αἰρέσεως»**, ἐπανέλαβε καὶ διεκήρυξε **«δημοσία καὶ γυμνῆ τῇ κεφαλῇ»** ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καινοτομίας κ. Χριστόδουλος, κατὰ τὴν Ἐναρκτήρια Ὁμιλίαν του στὸ **1Δ' Συνέδριον Ἱεραποστολῆς**, τὴν 10.5.2005:

Ἀπὸ τὴν Συνέντευξι Τύπου γιὰ τὸ 1Δ' Συνέδριον Ἱεραποστολῆς τοῦ Π.Σ.Ε., τὴν ὁποία παραχώρησε τὴν 17.1.2005 ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καινοτομίας κ. Χριστόδουλος στὴν Μονὴ Πετράκη.

■ εξέφρασε την αποφασιστικότητα

«νὰ ἐνώσουμε τις δυνάμεις μας μετὰ τῶν ἄλλων Χριστιανῶν εἰς διάλογον καὶ κοινὴν μαρτυρίαν»*

■ ἔδωσε ἔμφρασι

«στὴ σημάσια ποὺ ἀποδίδει στὴν διεθνή 'Αδελφότητα τῶν 'Εκκλησιῶν» «νὰ ἐκπληρώσουν ἀπὸ κοινοῦ τὴν κοινὴν τῶν κλησίων»!

4. Τοιοῦτρόπως, καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ Νεοημερολογῖται 'Αντι-οικουμενισταὶ συμφωνοῦν ἀνεπιφύλακτα, ἐπαληθεύεται καὶ πάλιν, ὅτι ἡ συμμετοχὴ στὸ «Γαγκόσμιο Συμβούλιο 'Εκκλησιῶν», ὡς καὶ εὐρύτερα στοὺς Διομολογιακοὺς 'Οργανισμοὺς, συνιστᾷ

Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Καινοτομίας κ. Χριστόδουλος ὑποδεχόμενος τὸν Γενικὸ Γραμματέα τοῦ Π.Σ.Ε. Πάστορα Σάμουελ Κομπία.

«κατάφωρον παραβίασιν θεοπνεύστῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ θεμελιωδῶν ἐκκλησιολογικῶν ἀρχῶν, δι' ἧς πλήττεται αὐτὴ αὐτὴ ἡ οὐσία καὶ ἡ ἐν γένει λυτρωτικὴ πορεία τῆς 'Ορθοδοξίας» (Κ. Μουρατίδης, 1973).

5. Ὁ ἰδρυτὴς τοῦ ἀντιφατικοῦ Νεοημερολογιτικοῦ 'Αντι-οικουμενισμοῦ, ὁ π. 'Επιφάνιος Θεοδωρόπουλος, εἶχε διακηρύξει, μὲ ἐξαιρετικὴ μάλιστα ἔμφρασι, ὅτι καὶ μόνον ἡ «*συζητήσις*» περὶ **«ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ»** ἑορτασμοῦ «μετὰ τῶν ἑτεροδόξων», «ἐν ὧσφ οὔτοι μένωσιν ἐν τῇ πλάνῃ»,

«ἀποτελεῖ ἀνατροπὴν ἐκ θεμελιῶν τῆς 'Ορθοδόξου Δογματικῆς καὶ ἰδίᾳ τῆς 'Εκκλησιολογίας» καὶ **«ὄξει ἀπαισίῳ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ»!**

6. Ἡ τραγικὴ καὶ ψυχῶλεθρος αὐτὴ **«ἀνατροπὴ ἐκ θεμελιῶν»** συνετελέσθη ἤδη καὶ ἐν μέσαις 'Αθήναις, ὄχι δι' ἀπλῆς «*συζητήσεως*», ἀλλὰ διὰ τῆς ἔργῳ καὶ λόγῳ ἀναδείξεως τῆς **Διεθνoῦς 'Αδελφότητος 'Εκκλησιῶν (!)**, οἱ ὁποῖες **«ΑΠΟ ΚΟΙΝΟΥ»** δίδουν **«MARTYRIAN»** τῆς **«ΚΟΙΝΗΣ ΚΛΗΣΕΩΣ»** αὐτῶν!...

■ **Ἐν τούτοις:** ὁ Νεοημερολογιτικὸς 'Αντι-οικουμενισμὸς, τὸ ἀντι-πατερικὸ καὶ ὄντως ἀντιφατικὸ κίνημα αὐτὸ, κατὰ τὴν ματαίαν ἀναμονὴν του γιὰ τὴν «*ἐξάντλησιν τῆς ὑπομονῆς*» (!), δὲν φαίνεται νὰ ἀνησυχῇ, καταποντιζόμενος δυστυχῶς στὸ πέλαγος τοῦ Συγκρητισμοῦ ἐν κοινωνίᾳ μὲ τοὺς ἐξ ὀρθοδόξων *Οἰκουμενιστὰς*...

(*) Οἱ ἀναφορὲς τοῦ π. 'Επιφανίου Θεοδωροπούλου, ἐκ τοῦ βιβλίου του: «*Τὰ Δύο Ἴκτρα - Οἰκουμενισμὸς Ζηλωτισμὸς*», ἔκδοσις β', ἐν 'Αθήναις 1997.

Ἐνα ἀκόμη μείζον ἀντι-οικουμενιστικὸ κείμενό μας.

Παρουσιάζεται στὴν Ἴστοσελίδα μας - Ἀποστέλλεται δωρεάν

**Ὁ Ὑπερβάλλον Ζήλος τῶν Καινοτόμων Νεοημερολογιτῶν
κατὰ τοῦ Ἐκπεσμένου Ἀντι-οικουμενισμοῦ, ἢ:
περὶ Ἀντι-παλαιοημερολογιτικοῦ Αὐτισμοῦ**

**Σύντομος Κριτικὴ Ἀναφορὰ σὲ πέντε ἀτυχῆ κείμενα τῶν π. Γ. Καλούζου,
π. Β. Μπακογιάννη, Δ. Κόκορη, Ἀ. Κορακίδου καὶ «Χριστιανικῆς Στέγης Καλαμάτας».**

• Ἰούλιος 2005 • Σχῆμα Α4 • Σελίδες 49 •

• Κεφάλαια Α' - ΣΤ' • §§ 26 • Παραπομπὰι 99 •

Ἐκ τῶν Θαύματων τῶν Ἁγίων τῆς Μονῆς μας

Ἐνομάζομαι Χριστίνα καὶ εἶμαι ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ χωριὸ τῆς ἀκριτικῆς Φλώρινας. Θὰ ἤθελα νὰ εὐχαριστήσω τοὺς θαυματουργοὺς Ἁγίους μας, γιὰ τὸ Θαῦμα ποὺ ἔκαναν καὶ σὲ μένα.

Ἐπομάκρυναν τοὺς ἔντονους πονοκεφάλους-ζαλάδες ποὺ εἶχα τὸν τελευταῖο καιρὸ, χωρὶς νὰ ὑπάρξει σπουδαῖος λόγος.

Τοὺς εὐχαριστῶ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου. Εὐχομαι πάντα νὰ μὲ προστατεύουν καὶ ἡ Χάρη τους τὰ ὁδηγεῖ ὅλα τὰ βήματά μου. Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ μου. Ἐλπίζω κάποια μέρα ν' ἀξιωθῶ νὰ ἔρθω στὴν Χάρη τους νὰ τοὺς προσκυνήσω καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσω ἀπὸ κοντὰ.

Χ.Κ.Σ.

Βιβλιοπωλεῖον – Ἐκκλησιαστικὰ εἶδη

«NEON ΘΑΒΩΡ»

Ἐκδόσεις βιβλίων - Ἐκδόσεις Ἁγιογραφίῶν - Εἰκόνες

→ Διατίθενται καὶ ὅλες οἱ ἐκδόσεις καὶ οἱ ὀπτικο-ακουστικὲς παραγωγὲς τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς.

→ Νέα Διεύθυνσις:

- Χαλκοκονδύλη 46, Ἀθήνα
- Τηλ./fax: 210 5227096

Ἐνισχύσατε τὴν ἀποπεράτωσιν τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν Ἁγίων μας Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης!...

• Ἐμβάσματα ἀποστέλλονται μὲ ταχυδρομικὴ ἐπιταγὴ στὴν διεύθυνσις:
Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ, Τ.Θ. 46006 - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 133 10, ΕΛΛΑΣ,

• ἢ κατατίθενται στοὺς ἐξῆς ἀριθμοὺς λογαριασμῶν μας στὶς Τράπεζες:
ΕΘΝΙΚΗ: 074-29600013, ALPHA: 105-00-2002-015587, ΑΓΡΟΤΙΚΗ: 03203002011-68,
EUROBANK: 0026-0273-95-0100391131, καὶ NOVABANK: 0002928036.

«Πῦρ γάρ ἐστι τοὺς ἀναξίους φλέγον»*

*Μία καταγραφή - μαρτυρία
τοῦ μακαριστοῦ Ἱερέως π. Δημητρίου Γκαγκαστάθῃ († 1975)*

Κτις 30 Δεκεμβρίου τοῦ 1967, ἡμέρα Σάββατο καὶ ὥρα 3 μ.μ. ἐπῆγα στὰ Μετέωρα, γιὰ νὰ προσκυνήσω καὶ ὠφεληθῶ ψυχικά. Τὴν Κυριακὴ ἐλειτούργησα στὴν Ἱερά Μονὴ Μεταμορφώσεως καὶ τὴν Δευτέρα στὸν Ἅγιο Στέφανο, νυκτερινή. Χαρὰ Θεοῦ καὶ εὐλογία Κυρίου.

Ἄφου μὲ τὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ ἐπέστρεψα στὸ χωριό μου, μὲ εἰδοποίησαν ἀμέσως νὰ πηγαίνω νὰ κοινωνήσω τὴν γριά, Ζωὴ Ἀντωνίου Γκαγκαστάθῃ, ποὺ ἦταν ἀπὸ καιρὸ κατάκοιτη, περίπου 85 ἐτῶν.

Ἐπῆγα, καὶ μόλις τὴν κοινωνήσα τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἀμέσως ἐφώνασε: μὲ ἔκαψεν ἡ Κοινωνία, φωτιά ἔχω, δός τε μου νερὸ νὰ πιῶ, καίγομαι. Μὲ καίει μέσα...

Στις λίγες ὥρες ποὺ ἔζησε φώναζε συνέχεια, κάηκα ἢ καϊμένη. Κατόπιν παρέδωκε τὸ πνεῦμα της.

Αὐτὸ ἦταν θαῦμα, διότι αὐτὴ εἶχε καιρὸ νὰ ἐξομολογηθῆ καὶ εἶχεν ἄστατο χαρακτήρα. Εἶχε τὸ δαιμόνιο τῆς καταλαλιᾶς. Ὅπου πήγαινε, πάντα ἔλεγε διάφορα ἄσχημα λόγια γιὰ τὸ παιδί της, τὴν νύφη της κλπ. Πάντα καταλαλοῦσε. Δὲν σταματοῦσε καθόλου. Ὅλοι τὴν ἐδραπταν καὶ ἀπὸ κανένα δὲν ἔμενε εὐχαριστημένη.

Εἶχε καὶ τὸ δαιμόνιο τῆς γαστριμαργίας. Μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου της ἔλεγε συνέχεια καὶ γι' αὐτὸ τὴν ἐδειξε ὁ Θεὸς τὸ θαῦμα. Ἀναξίως ἐκοινωνήσε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ ἐφώνασε ὅτι μὲ ἔκαψε ἡ Θεία Κοινωνία.

Καὶ μετὰ τὸν θάνατό της τὸ στόμα ἔσπεκεν ἀνοιχτόν, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ λέγῃ ἀκόμη.

Αὐτὸ τὸ γράφω ὡς ἱερεὺς καὶ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ εὐρίσκεται γεγραμμένον καὶ ἀναγνωσθῆ ἀπὸ ἄλλους, πρὸς γνώση καὶ συμμόρφωση, γιὰ νὰ περιοριζόμεθα καὶ ἔχουμε ἀγάπη μὲ τὰ παιδιά μας καὶ μὲ ὅλο τὸν κόσμον, καὶ νὰ ἐξομολογούμεθα. Πρέπει νὰ τηροῦμε τὶς ἐντολὲς τοῦ πνευματικοῦ μας πατρός.

Καὶ αὐτὴ πολλὲς φορὲς ἐξομολογήθη, ἀλλὰ ἐκεῖ φαίνεται τὰ ἄκουε καὶ ἐκεῖ ἔμεναν.

Ὁ Θεὸς θέλει καθαρὰ ἐξομολόγησι καὶ τήρησι τῶν ἐντολῶν Του, γιὰ νὰ μὴ πάθουμε καὶ ἐμεῖς ὡς ἄνω γραῖα καὶ τιμωρηθῶμε αἰώνια εἰς τὴν κόλασι τοῦ διαβόλου.

Μόλις τὴν κοινωνήσα... ἐφώνασε: μὲ ἔκαψε ἡ κοινωνία..., καίγομαι...

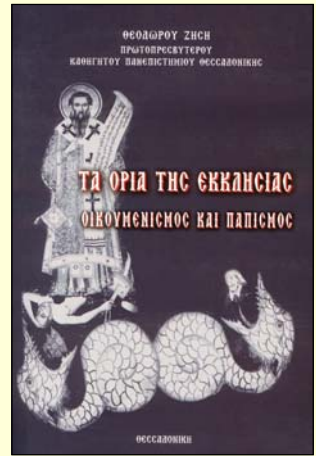
(*) Παπα-Δημήτρης Γκαγκαστάθῃς, Βίος-Θαύματα-Νουθεσίαι καὶ Ἐπιστολαί, σελ. 107-108, ἐκδ. «Ὁρθόδοξος Κνυφέλη», Θεσσαλονίκη 1975.

Θεοδώρου Ζήση
Πρωτοπρεσβυτέρου

Καθηγητού Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης

Τὰ Ὅρα τῆς Ἐκκλησίας Οἰκουμενισμὸς καὶ Παπισμὸς

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ «Βρυέννιος» ἐκυκλοφόρησαν τὸ ὀγκῶδες διβλίο τοῦ εὐφήμως γνωστοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Θεοδώρου Ζήση, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου: «Τὰ Ὅρα τῆς Ἐκκλησίας - Οἰκουμενισμὸς καὶ Παπισμὸς» (Θεσσαλονίκη 2004, σελίδες 442, σχῆμα 14ῖ20 ἐκ.).

■ **Τὸ πράγματι** βαρυσήμαντο αὐτὸ ἀντι-οικουμενιστικὸ ἔργο τοῦ π.Θ.Ζ. ἀποτελεῖ μίαν συλλογὴ δεκαπέντε ἄρθρων-μελετῶν-ὀμιλιῶν του, κατανεμημένων σὲ δύο ὁμάδες: **Μέρος I - Οἰκουμενισμὸς** (κεφάλ. Α΄-Δ΄) καὶ **Μέρος II - Παπισμὸς** (κεφάλ. Α΄-ΙΑ΄)· δυστυχῶς, παραλείπεται (ἐκτὸς τῶν I-Α΄ καὶ Β΄), ἡ τόσο ἀναγκαία καὶ χρήσιμος χρονολογικὴ σήμανσις τῶν ἄρθρων, ὡς καὶ ἡ πηγὴ πρώτης δημοσιεύσεως.

◆ **Πρωτίστως**, θὰ πρέπει νὰ διευκρινισθῇ, ὅτι τὰ κείμενα αὐτὰ τοῦ π.Θ.Ζ. δὲν εἶναι ἀκραιφνῶς θεολογικά, ὑπὸ τὴν στενὴν βεβαίως ἔννοια, ὅπως θὰ ἀνέμενε τις ἀπὸ ἕναν ἐμπειρο μάλιστα πανεπιστημιακὸ Καθηγητῆ· ἔχουν χαρακτῆρα κυρίως *διακηρυκτικὸν καὶ καταγγελτικόν*, μόνον δὲ τὰ κείμενα I-Α΄ καὶ Β΄ προσεγγίζουν τὸ ἐπιθυμητόν.

● **Βεβαίως**, ἡ ἀδυναμία αὐτῆ (ἡ ὁποία γίνεται περισσότερο ἀισθητῆ ἀπὸ τὶνα στοιχεῖα τῶν κειμένων σαφῶς ἀντι-θεολογικά καὶ μὴ ἱστορικῶς ὀρθά), δὲν ἐπισημαίνεται, προκειμένου νὰ μειωθῇ ἡ ἀντι-οικουμενιστικὴ ἀξία καὶ προσφορὰ τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ δοθῇ ἔμφασις στὸ *ἐπεῖγον αἴτημα* ἐνὸς πολὺ καθυστερησαντος γνησίως Πατερικοῦ ἀντι-οικουμενιστικοῦ λόγου.

◆ **Ἀποτελεῖ** κοινὸν τόπον, ὅτι ὁσάκις κατὰ τὸ παρελθόν, μέχρι τοῦλάχιστον καὶ τοῦ ΙΔ΄ αἰ., ἀμφισβητήθηκε ἡ Ὁρθόδοξος Ἀλήθεια τῆς Πίστεως, οἱ γνήσιοι φορεῖς καὶ ἐκπρόσωποι Τῆς, οἱ ἐκάστοτε θεολόγοι τῆς Πατερικῆς Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, μετέχοντες στὸ Μυστήριον τῆς Πεντηκοστῆς, *ἐπανερμίνευαν καὶ ἀνέπτυσαν* τὴν προγενεστέρα αὐτῶν Παράδοσιν, προκειμένου νὰ ἀντιμετωπίσουν τὶς νέες ἱστορικο-θεολογικὰς προκλήσεις.

● **Ἐπομένως**, τὸ ζητούμενον σήμερα, ἔναντι τῆς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (ἡ ὁποία - ὡς ὀρθά παρατηρεῖ ὁ π.Θ.Ζ. - «*κατόρθωσε νὰ ἀλλοιώσει τὴν ἐκκλησιολογικὴ αὐτοσυνειδησία τῶν Ὁρθοδόξων*» μέσω τοῦ «Π.Σ.Ε.», σελ. 24), εἶναι ἡ περαιτέρω ἀνάπτυξις τοῦ Πατερικοῦ Ἀντι-οικουμενισμοῦ.

→ **Ἄν θεωρηθῇ**, ὅπως καὶ πράγματι εἶναι, ὡς εὐχάριστος ἐκκληξις ἡ ἐν γένει ἀντι-οικουμενιστικὴ παρουσία τοῦ π.Θ.Ζ. κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη (ὅταν μάλιστα ἀναλογισθῇ κανεὶς τὶς πρὸ ἐτῶν *διθυραμιδικὰς* ἀναφορὰς του στοὺς ὀλετῆρας τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ βετεράνους Οἰκουμενιστὰς Ἀθηναγόρα, Δημήτριον, Βαρθολομαῖον, Μελίτωνα καὶ Δαμασκηνόν, 1977), εὐχὴ καὶ ἐλπίδα μας βάσιμος εἶναι, ὅτι τὴν νέα ἐκκληξί τοῦ παρόντος διβλίου του θὰ διαδέχωνται ὄλο καὶ περισσότερες ἐκκληξίς, στὴν προοπτικὴ -ἐπαναλαμβάνομε- ἐνὸς γνησίου καὶ συνεποῦς Πατερικοῦ Ὁρθοδόξου Ἀντι-οικουμενισμοῦ.

